

РОЗДІЛ VI

Трибуна молодих учених

УДК 343.8/983

Н. Карпенко

Про деякі шляхи підвищення рівня ефективності взаємодії слідчих та оперативних підрозділів виправних колоній у розслідуванні злочинів

У статті розглянуті питання, що пов'язані із взаємодією слідчих поліції та оперативних підрозділів виправних колоній у ході досудового розслідування злочинів, вчинених засудженими до позбавлення волі, а також визначені найбільш суттєві проблеми та шляхи їх вирішення на теоретико-прикладному рівні.

Ключові слова: взаємодія, слідчий, оперативний підрозділ, виправна колонія, досудове розслідування, злочин, засуджений, позбавлення волі, поліція.

Постановка проблеми. Як свідчить практика розслідування злочинів, вчинених засудженими до позбавлення волі у виправних колоніях, однією з проблем, що суттєво впливає на швидкість, повноту та неупередженість розслідування і судового розгляду, є низький рівень взаємодії слідчих поліції, на яких відповідно до ч. 1 ст. 216 Кримінального процесуального кодексу (далі – КПК) України покладено обов'язок щодо здійснення досудового розслідування зазначеної категорії злочинів, та оперативних підрозділів виправних колоній. Такий стан спільного вирішення завдань кримінального провадження, що, власне, і складає зміст взаємодії, у свою чергу, негативно впливає на ефективність протидії злочинності у місцях позбавлення волі, а, з урахуванням того, що в чинному КПК відсутній обов'язок для суб'єктів, що представляють сторону обвинувачення (ст. ст. 36-41), виявляти причини і умови, які сприяли вчиненню злочинів, ще й детермінує рецидивні прояви з боку осіб, які тримаються у виправних колоніях.

Крім цього, у зв'язку з ліквідацією у КПК 2012 року інституту дізнання, яке проводилось начальниками зазначених кримінально-виконавчих установ (КВУ) закритого типу, на практиці виникла низка проблем, пов'язаних із взаємодією слідчих та оперативних підрозділів, які потребують вирішення та обґрунтування шляхів їх подолання на теоретичному рівні.

Все це, в кінцевому результаті, й обумовило необхідність вибору теми дослідження, його основного завдання та мети цієї наукової статті.

Стан дослідження. Як у період дії на території України КПК 1961 року, так і в сучасний період зазначеною проблематикою досить активно та продуктивно займаються такі науковці, як О. В. Александренко, О. В. Андрушко, Г. Ю. Бондар, В. І. Бояров, Т. В. Варфоломєєва, В. К. Весельський, В. І. Галаган, Ю. О. Гурджі, В. В. Котюк, В. В. Король, В. С. Кузьмічов, Л. М. Лобойко, Є. Д. Лук'янчиков, В. Т. Маляренко, А. В. Молдован, О. А. Осауленко, С. М. Стаховський, О. Ю. Татаров, В. В. Топчій, Л. Д. Удалова, О. В. Яцюк та інші, роботи яких й склали теоретико-методологічне підґрунтя для дослідження питань, що склали предмет цієї наукової статті.

Мета статті. Поряд з цим, виходячи з нетривалої практики застосування в Україні норм КПК 2012 року, а також із змісту існуючих проблем досудового розслідування злочинів, вчинених засудженими до позбавлення волі у виправних колоніях, їх вирішення потребує наукового переосмислення та супроводу зазначеної діяльності на нових підходах і засадах, що й стало вирішальним при виборі об'єкта даного дослідження.

Виклад основних положень. Загальновизнаним у науці є висновок про те, що у боротьбі із злочинністю органам кримінальної юстиції сприяє багато самостійних, незалежних і невідпорядкованих один іншому державних правоохоронних органів, кожен з яких поряд чи принагідно з виконанням своїх основних завдань притаманними тільки йому засобами, визначеними законом, займається запобіганням суспільно небезпечних діянь [1, с. 331]. Та якими б незалежними не були ці правоохоронні органи, як вірно зауважили В. Г. Бесарабов та К. А. Камаєв, розрізненість їхньої діяльності неприпустима, бо кожен з них є лише однією з ланок загальної державної системи запобігання злочинам. Саме тому, їх робота на вказаному напрямку державно-правової діяльності потребує узгодженості та взаємодії [1, с. 331]. При цьому, як встановив Д. В. Суходубов, найбільш ефективним засобом об'єднання зусиль указаних органів, забезпечення узгодженості їхніх дій є координація [2, с. 6].

Термін «координація» в перекладі з латинської означає узгодженість, підпорядкування, приведення у відповідність (понять, дій, функцій тощо). Координувати - значить узгоджувати [3, с. 364]. У юридичній літературі термін «координація» використовується тоді, коли йдеться про узгоджену діяльність різних органів і організацій, які беруть участь у боротьбі із злочинністю, як правило, у сфері її запобігання [4, с. 194]. На переконання Л. М. Давиденко та О. М. Бандурки значення узгодженості дій правоохоронних та інших органів полягає в тому, що це дозволяє об'єднати зусилля у справі запобігання злочинів і на вказаній основі домогтися вищих результатів у більш короткі строки та з меншою затратою сил. Узгодження сприяє створенню єдиного фронту боротьби з кримінальними та іншими правопорушеннями, що є необхідною умовою успіху в цій надзвичайно відповідальній роботі [5, с. 83]. У свою чергу, термін «координація» за своїм змістом близький до терміна «взаємодія», який означає взаємний зв'язок, взаємну підтримку [6, с. 73]. При цьому одні автори використовують ці поняття як синоніми, інші - вкладають у них різний зміст. Як у зв'язку з цим зауважив В. М. Юрчишин, для правильного визначення цих термінів необхідно виходити з рівня контактів, що складаються між державними органами [4, с. 195].

Критерієм відмежування відносин координації та взаємодії є саме рівень взаємних зв'язків, взаємовпливу і характер узгодженої діяльності одного органу з іншим [7, с. 98].

Як свідчить практика, діяльність органів досудового слідства та оперативних підрозділів правоохоронних органів, включаючи виправні колонії, відзначається динамічністю і високим ступенем взаємних зв'язків. Ці зв'язки носять постійний і стійкий характер, а узгоджена діяльність відзначається єдиним підходом до розв'язання одних і тих же проблем боротьби із злочинністю. Виходячи з цього, законодавець поклав на один з органів кримінальної юстиції – прокуратуру – обов'язок організації їхньої узгодженої діяльності [8, с. 80]. Виходячи з цих теоретико-методологічних положень, слід визнати, що координація діяльності органів кримінальної юстиції, які ведуть боротьбу із злочинністю у виправних колоніях кримінальними процесуальними засобами на базі відомчо-галузевого взаємозв'язку, – це узгоджена діяльність по протидії цим суспільно небезпечним явищам, що ґрунтується на глибоких і постійних зв'язках між слідчими ОВС, які ведуть кримінальний процес, та оперативними підрозділами виправних колоній, де прокуратура за дорученням держави виступає безпосереднім організатором по узгодженню загальних зусиль при виконанні спільних кримінальних процесуальних цілей і завдань (ст. 36 КПК). При цьому, як вірно зробили висновок Л. М. Давиденко та О. О. Бандурка при відносинах координації прокуратура виступає постійним організатором сумісної розробки узгоджених заходів. Інші органи кримінальної юстиції, що задіяли до розслідування злочинів у виправних колоніях, слідчий суддя, керівник органу досудового розслідування, слідчий, співробітники оперативного підрозділу лише беруть безпосередню участь у сумісній розробці узгоджених дій, але ніяких обов'язків з організації координації не несуть [5, с. 87]. В основі координації дій зазначених органів кримінальної юстиції лежить єдність (спільність) цілей і завдань кримінального провадження (ст. 36 КПК). Необхідність подальшого зміцнення та поглиблення скоординованої діяльності органів, які ведуть кримінальний процес, у виправних колоніях зумовлюється зростанням масштабів злочинів, їх структурою і динамікою, що склалася за останні роки (2013-2015 р.р.) [4, с. 196-197]. Поряд з цим, як обґрунтовано доводить В. М. Юрчишин відносини координації не можна змішувати з відносинами «субординації». Останні виникають між керівниками та підлеглими і характеризуються розпорядженням і виконанням, керівництвом і підпорядкованістю. Сутність відносин субординації полягає в тому, що керівник на підставі свого правового статусу і нормативного акта визначає цілі та завдання, обов'язки підлеглого, а останній повинен чітко виконувати ці приписи. На переконання В. Г. Афанасьєва, відносини ж координації - це відносини між органами однопорядкового рівня. Вони спрямовані на

досягнення узгодженості їхніх дій з метою успішного виконання спільних завдань, що стоять перед цими органами [9, с. 165].

Отже, слід визнати, що роз'єднаність діяльності органів кримінальної юстиції при розслідуванні злочинів у виправних колоніях неприпустима, бо кожен із її суб'єктів - це одна із ланок цілісної державно-правової системи, покликаної забезпечити досягнення єдиних цілей і виконання завдань у сфері боротьби із злочинами, притаманними кожному з них кримінальними процесуальними засобами. У зв'язку з цим, як слушно зауважили П. М. Каркач та В. Л. Синчук, їхня робота не може бути успішною без узгодження через координацію [10, с. 14].

Про наявність та необхідність вирішення питань координації та взаємодії учасників кримінальних проваджень по злочинах, учинених засудженими у виправних колоніях, свідчать і результати анонімного опитування різних респондентів. Зокрема, на питання «Чи достатньо є взаємодія правоохоронних органів по подоланню протидії розслідування злочинів?» «так» відповіли 104 засуджених або 30 % від загальної кількості респондентів; «ні» – 23 засуджених (6 %); «частково» – 233 засуджених (64 %). У свою чергу, слідчі ОВС на це питання дали такі відповіді «так» відповіли 24 або 22 % від загальної кількості респондентів; «ні» – 49 (44 %); «частково» – 39 (34 %). Відповіді працівників оперативних підрозділів виправних колоній на зазначене питання мали наступний вигляд «так» відповіли 11 або 20% від загальної кількості респондентів; «ні» – 27 (45 %); «частково» – 21 (35 %).

Поряд з цим, необхідно погодитись з позицією В.М. Юрчишина, який вважає, що координація профілактичної діяльності органами виконавчої влади не відноситься до компетенції прокуратури. Ця робота виконується Радою національної безпеки і оборони, яку очолює Президент України (РНБО). Відповідно до ст. 107 Конституції України, РНБО координує і контролює діяльність органів виконавчої влади у сфері національної безпеки і оборони, в тім числі - і по запобіганню злочинів [11, с. 202].

У той самий час, заслуговує на увагу й той факт, що боротьба із злочинами, у тому числі й тими, що вчиняються у виправних колоніях кримінальними процесуальними засобами вимагає комплексного підходу та узгодженості дій органів кримінальної юстиції. Одним із найефективніших способів розв'язання цієї проблеми є поглиблення механізму саморегуляції цієї унікальної системи. А вказаний механізм цієї саморегуляції якраз і ґрунтується на постійній координації зусиль органів кримінальної юстиції, спрямованих на забезпечення ефективної роботи як системи в цілому, так і кожної її ланки (органу) зокрема. Якщо принцип взаємодії дає можливість усім суб'єктам запобігання злочинам підтримувати зовнішні контакти по мірі необхідності, то координація зусиль кримінальної юстиції зміцнює постійні внутрішні зв'язки між її суб'єктами (ланками), удосконалює їх діяльність. Координація – це не тільки функція прокуратури, а ще й один із системоутворюючих факторів кримінальної юстиції як системи досить високого рівня, механізм її саморегуляції, самоуправління [4, с. 203].

Узгодження дій органів кримінальної юстиції при розслідуванні злочинів у виправних колоніях вимагає їх особлива роль у боротьбі із злочинністю, наявність у них спільних цілей і завдань. Головною ж метою координації є підвищення ефективності діяльності як всієї системи кримінальної юстиції в цілому, так і кожного її органу (ланки) зокрема, на основі об'єднання загальних зусиль шляхом реалізації узгоджених дій, спрямованих на реалізацію завдань кримінального провадження (ст. 2 КПК) на усунення причин і умов, які сприяли учиненню злочинів. Виконання спільних завдань на колективній основі у виправних колоніях не тільки забезпечує досягнення основної мети координації, а й сприяє зміцненню законності в діяльності самих органів кримінальної юстиції [12, с. 7]. Об'єктом координації при розслідуванні злочинів у виправних колоніях діяльність відповідних структурних підрозділів цих УВП, органів внутрішніх справ, прокуратури, які мають безпосереднє відношення до реалізації завдань кримінального провадження. Це органи, які займаються безпосередньо розслідуванням злочинів, оперативно-розшуковою діяльністю, наглядом за додержанням законності та обвинуваченням, а також судовим контролем у досудових стадіях процесу. При цьому, прокурор координує не всю діяльність зазначених учасників кримінального провадження. Більш того, координується лише діяльність тієї її частини, яка використовує кримінальні процесуальні засоби боротьби із злочинністю у виправних колоніях.

Усі інші види діяльності вказаних органів, що виконуються поза межами кримінального процесу, як вірно зробив висновок В. М. Юрчинин, можуть бути об'єктом не координації, а взаємодії [4, с. 204]. Поряд з цим, необхідно зазначити, що координаційна діяльність вказаних вище органів у досудовому розслідуванні у виправних колоніях значно ускладнюється хибною позицією слідчих судців, які здійснюють контроль на досудовій стадії процесу. Зокрема, як встановлено у ході

спеціальних наукових досліджень, по-перше, ці судді постійно ухиляються від участі в координаційних заходах. По-друге, при підтримці деяких вчених-правознавців, вони стверджують, що як представники самостійної, незалежної гілки влади, не можуть стояти в одному ряду з органами інших гілок влади, діючими у досудовому розслідуванні. По-третє, заперечуючи свою участь у боротьбі із злочинністю, вважають, що там, де розглядаються такі питання, їм робити нічого [4, с. 204]. Звичайно, що з такою позицією слідчих суддів погодитись не можна. Вона переконливо розкритикована у своїх працях М. Мичком [13, с. 189-190]. Відстоюють вказану точку зору й інші дослідники. Так, А. Терно та І. Печенкін вважають, що участь слідчих суддів у координаційних нарадах, що проводяться прокурорами, має бути обов'язковою, оскільки використання їх професійного досвіду із контролю за досудовим розслідуванням може допомогти правоохоронцям уникнути окремих типових прорахунків та помилок» [14, с. 119]. На переконання В. Т. Маляренка, теоретична теза про неучасть судів загальної юрисдикції у боротьбі із злочинністю, зокрема й у виправних колоніях, необґрунтована і протирічить реальній практиці, де визнання особи винуватою у вчиненні злочину, а також призначення їй покарання є найдієвішою і найгострішою кримінальною процесуальною формою боротьби з цим суспільно небезпечним явищем та найсуворішим засобом процесуального примусу, а не арбітражем з метою визначення «переможця» змагань між сторонами обвинувачення і захисту, як помилково вважають деякі судді [5, с. 16].

Як у зв'язку з цим зауважив В. М. Юрчишин, результат судового розгляду матеріалів кримінальної справи - не заслуга однієї сторони «переможця», а продукт спільних зусиль усіх учасників процесу, без винятку [4, с. 205]. Більш того, на переконання О. Михайленко, у кримінальному процесі не може визначатися «переможець», бо це не є ні метою, ні завданням кримінального провадження. Всі суб'єкти кримінальної процесуальної діяльності з'являються в судові засідання не для того, щоб визначити «переможця», а для належного виконання свого професійного та громадського обов'язку у боротьбі з кримінальними правопорушеннями, щоб через унікальну судову процедуру якнайліпше захистити особисті, суспільні та державні права й інтереси [16, с. 81]. Доля кримінального провадження та підсудного залежать не від того, хто отримав верх у процесуальному спорі, а від досягнення в результаті сперечальності (змагальності) об'єктивної істини у кримінальному провадженні [17, с. 44].

На ще одну проблему варто звернути увагу у відносинах координації, зокрема у ході розслідування злочинів у виправних колоніях кожен орган кримінальної юстиції діє винятково в межах своєї компетенції із застосуванням притаманних тільки йому методів і ніяких посягань на його повноваження з боку інших суб'єктів координації немає і бути не може. Узгоджені заходи виконуються кожним суб'єктом кримінальної юстиції винятково в рамках своїх повноважень. У зв'язку з цим, як справедливо вважають науковці, побоювання судців про можливість вторгнення до їх компетенції інших органів кримінальної юстиції під час розроблення та реалізації скоординованих заходів безпідставне [4, с. 205]. Саме тому, одним із завдань юридичної науки має стати глибоке теоретичне обґрунтування цих питань з тим, щоб допомогти суддям та іншим учасникам кримінального провадження глибоко розібратися в суті координаційної діяльності і зняти всі надумані ними перепони. Є й інший – більш швидкий вихід з цієї ситуації – прийняти законодавцем спеціальний Закон України «Про координацію діяльності органів кримінальної юстиції у протидії кримінальним правопорушенням», а не регламентувати цей вид прокурорської діяльності підзаконним актом [4, с. 206].

Як свідчить практика, відсутність законодавчого визначення меж координаційної діяльності призводить до безпідставного розповсюдження її на всю правоохоронну та контролюючу систему України, діючи за межами кримінального провадження [18, с. 57].

Як встановлено в ході даного дослідження, об'єктивна необхідність координації дій учасників кримінального провадження у виправних колоніях, зумовлена такими об'єктивними чинниками як: а) наявністю постійних професійних зв'язків між цими органами; б) єдністю їх цілей і завдань у боротьбі із злочинністю; в) необхідністю неухильного дотримання вимог законності при розслідуванні злочинів; г) недостатнім рівнем розкриття вчинених злочинів; г) необхідністю підвищення якості досудового розслідування злочинів [19, с. 203-204].

При цьому, координаційна діяльність прокурора у розслідуванні злочинів, вчинених засудженими у виправних колоніях дозволяє: 1) спрямовувати дії всіх органів цього розслідування на виявлення, розкриття та запобігання злочинам; 2) зосередити зусилля органів досудового розслідування на виконанні цілей і завдань цієї стадії процесу; 3) забезпечити надійний захист прав і законних інтересів усіх суб'єктів кримінального провадження; 4) досягти швидкого, повного,

всебічного та неупередженого розслідування злочинів; 5) підвищити результативність та ефективність боротьби із злочинами [4, с. 207].

Основними завданнями координаційної діяльності у досудовому розслідуванні у виправних колоніях є: 1) своєчасне виявлення, припинення, розкриття та розслідування злочинів; 2) запобігання вчиненню злочинів; 3) усунення причин і умов, які сприяли їх учиненню; 4) Аналіз конкретних категорій злочинів з метою виявлення типових недоліків і упущень при їх розслідуванні [20, с. 17].

При цьому, координаційна функція реалізується у наступних формах: а) проведення координаційних нарад з владними суб'єктами, діючими у досудовому розслідуванні; б) створення слідчо-оперативних та міжвідомчих слідчо-оперативних груп для розслідування конкретних злочинів; в) напрацювання бази даних щодо запобігання злочинам; г) узагальнення практики розслідування конкретних злочинів у виправних колоніях з метою усунення виявлених недоліків; г) підготовка інформаційних матеріалів з питань боротьби із злочинністю та скерування їх місцевим органам державної влади і місцевого самоврядування; д) заслуховування повідомлень слідчих та їх керівників про хід та результати розслідування конкретних злочинів на координаційних нарадах; е) підготовка методичних рекомендацій з розслідування певних категорій злочинів; є) узгоджене проведення слідчих (розшукових) дій з оперативно-розшуковими заходами; ж) інші форми.

При цьому, як вірно вважають науковці, цей перелік форм координаційної діяльності не є вичерпним. Вибір конкретної форми визначається прокурором, виходячи з конкретних обставин і поставлених завдань [17, с. 45].

Поряд з цим варто звернути увагу на той факт, що відсутність належного законодавчого визначення меж координаційних повноважень призводить до того, що деякі вчені-правознавці розповсюджують координацію на всю правоохоронну та контролюючу систему України без винятку, хоча діяльність більшості цих органів здійснюється за межами кримінального провадження. Тобто охороною права вони займаються на іншому рівні, з використанням не кримінальних процесуальних, а більш м'яких матеріальних, дисциплінарних, фінансових чи адміністративних мір відповідальності [21, с. 8].

Висновки дослідження. Як показали результати даного дослідження, процедура координації – це порядок її здійснення. Вона складається з: 1) порядку збирання необхідної інформації; 2) оброблення цієї інформації; 3) технології розроблення плану координаційних дій; 4) порядку реалізації прийнятого рішення; контролю за виконанням цього рішення.

Крім цього, процедура забезпечує координаційну діяльність від можливих викривлень, сприяє усуненню тяганини, відомчої зацікавленості. Координація дій можлива як з одним, так і з усіма владними суб'єктами досудового розслідування у виправних колоніях одночасно, залежно від поставленої мети і від того, які завдання повинні ними виконуватися. Але в усіх випадках координація повинна здійснюватися лише в межах спільних для цих суб'єктів цілей і завдань по боротьбі із злочинами, що вчиняються засудженими у ході відбування покарання у виді позбавлення волі.

Джерела та література

1. Бессарабов В. Г. Кашаев К. А. Защита российской прокуратурой прав и свобод человека и гражданина / В. Г. Бессарабов, К. А. Кашаев. – М.: Городец, 2007. – 464 с.
2. Суходубов Д. В. Координаційна діяльність прокуратури щодо боротьби зі злочинністю: автореф. дис... канд. юрид. наук: 12.00.10 / Д. В. Суходубов. – Х., 2012. – 20 с.
3. Словарь иностранных слов / под ред. И. В. Лехина, Ф. Н. Певтрова. – М.: Мысль, 1955. – 840 с.
4. Юрчишин В. М. Процесуальні функції прокурора у досудовій стадії кримінального провадження: поняття, призначення, система: навч. посіб. / В. М. Юрчишин. – Чернівці: Технодрук, 2014. – 276 с.
5. Давыденко Л. М., Бандурка А. М. Противодействие преступности: теория, практика, проблемы: монография / Л. М. Давыденко, А. М. Бандурка. – Х.: Изд-во Нац. ун-та внутр. дел, 2005. – 387 с.
6. Ожегов С. И. Словарь русского языка (под ред. М. Ю. Шведовой). – М.: Русский язык, 1988. – 750 с.
7. Півненко В. Координація – механізм саморегуляції кримінальної юстиції як системи / В. П. Півненко // Прокуратура. Людина. Держава. – 2004. – № 12. – С. 93-99.
8. Півненко В., Андрусак В. Про кримінально-процесуальну функцію органів досудового слідства / В. Півненко, В. Андрусак // Вісник Національної академії прокуратури України. – 2007. – № 4. – С. 80-83.
9. Афанасьев В. Г. Научное управление обществом (опыт системного исследования) / В. Г. Афанасьев. – М.: Политиздат, 1968. – 380 с.
10. Каркач П. М., Синчук В. Л. Координаційна функція прокуратури України: навчально-методичний посібник / П. М. Каркач, В. Л. Синчук. – Х.: Право, 2005. – 96 с.

11. Кондратішина В. В. Кримінально-виконавча політика України: формування та реалізація: автореф... дис. канд. юрид. наук: 12.00.08 / В. В. Кондратішина. – Львів, 2009. – 17 с.
12. Пшонка В. П. Щодо забезпечення належної координації діяльності правоохоронних органів у боротьбі з правопорушеннями / В. П. Пшонка // Вісник прокуратури. – 2012. – № 3. – С. 3-10.
13. Мычко Н. И. Прокуратура Украины: роль и место в системе государственной власти / Н. И. Мычко. – Донецк, 1999. – 255 с.
14. Терно А., Печенкін І. Координаційна діяльність прокурора / А. Терно, І. Печенкін // Вісник прокуратури. 2013. – № 6. – С. 115-122.
15. Маляренко В. Т. Змагальність сторін у кримінальному судочинстві / В. Т. Маляренко // Вісник прокуратури. – 2003. – № 1. – С. 15-21.
16. Михайленко О. Проблеми реформування прокуратури України / О. Михайленко // Право України. – 1998. – № 1. – С. 80-82.
17. Юрчишин В.М. Прокурор як координатор діяльності органів досудового провадження / В.М. Юрчишин // Вісник прокуратури. – 2012. – № 8. – С. 38-47.
18. Горпенюк А., Темніков О. Координаційна роль органів прокуратури в діяльності правоохоронних органів щодо боротьби зі злочинністю / А. Горпенюк, О. Темніков // Вісник прокуратури. – 2009. – № 2. – С. 56-51.
19. Михайленко О. Р. Прокуратура України: Підручник / О. Р. Михайленко. – К.: Юрінком Інтер, 2005. – 296 с.
20. Рубан В. Наглядова та координаційна діяльність органів прокуратури / В. Рубан // Вісник прокуратури. – 2012. – № 8. – С. 17-21.
21. Дьомін Ю. Зміни до Закону України «Про прокуратуру» – черговий крок на шляху демократичних перетворень / Ю. Дьомін // Вісник Національної академії прокуратури України. – 2012. – № 3. – С. 5-9.

Карпенко Н. О некоторых путях повышения уровня эффективности взаимодействия следственных и оперативных подразделений исправительных колоний в расследовании преступлений. В статье рассмотрены вопросы, связанные с взаимодействием следователей полиции и оперативных подразделений колоний в ходе досудебного расследования преступлений, совершенных осужденными к лишению свободы, а также определены наиболее существенные проблемы и пути их решения на теоретико-прикладном уровне. Как показали результаты данного исследования, процедура координации взаимодействия следователя и оперативных подразделений исправительных колоний в расследовании преступлений состоит из: 1) сбора необходимой информации; 2) обработки этой информации; 3) разработки плана координационных действий; 4) порядка реализации принятого решения; контроля за выполнением этого решения. Такая структура защищает координационную деятельность от возможных искажений, способствует устранению волокиты, ведомственной заинтересованности. Координация действий возможна как с одним, так и со всеми властными субъектами досудебного расследования в исправительных колониях одновременно, в зависимости от поставленной цели и от того, какие задачи должны ими выполняться. Но во всех случаях координация должна осуществляться только в пределах общих для этих субъектов целей и задач по борьбе с преступлениями, которые совершаются осужденными в ходе отбывания наказания в виде лишения свободы.

Ключевые слова: взаимодействие, следователь, оперативное подразделение, исправительная колония, досудебное расследование, преступление, осужденный, лишение свободы, полиция.

Karpenko N. Some Ways of Raising the Efficiency of Interaction Between Investigative and Operational Units of Penal Colonies in Crime Investigation. The article deals with the problems related to the interaction of the police investigative and operational subdivisions of penal colonies during the pre-trial investigation of crimes, committed by persons sentenced to imprisonment and identifies the most significant problems and the ways of their solutions on the theoretical and practical levels. According to the results of our study, the procedure of coordination of interaction between investigative and operational units of penal colonies in crime investigation includes: 1) sequence in collecting required information; 2) processing of this information; 3) technologies of developing plan for coordinating action; 4) procedure for ensuring the realization of the decision taken; monitoring the implementation of this decision. This structure secures coordinating activities from possible distortions, helps to eliminate red tape or departmental interests. Coordination of actions is possible between one and all governmental entities in the preliminary investigation at penal colonies, depending on the goals and tasks which should be performed by them. But in all cases, coordination should be carried out only within the common for these subjects' goals and objectives in the fight against crimes committed by prisoners during serving a sentence of imprisonment.

Key words: interaction, investigator, operational unit, penal colony, pre-trial investigation, crime, convicted, imprisonment, police.